

Jadranka Čavić

„Akšam geldi”

„Može li išta da traje do u večnost, a da se putem ne smrvi u prah pod nogama vremena? A kad lepak prošlosti sljubi krila, šta to čini život sadašnji, a šta budući? Može li trajanje da ne okalja ime čovečije? A može li bar dušu njegovu da ostavi čistu, kao ne-meso svetla Božijeg?” Mudrovaо je tako u sebi stari Fadil, obeskriljen telesnim padom, onim što se putom u samozaboravu zapleo, pa ponovo u slobodi neznanja uzleteo, misleći da hoda. A nekada... I Fadil je leteo! Oooo, i te kako! „Tek kada vidiš kuću iz koje raste drveće nikada tamo zasađeno, tek tada možeš da shvatiš da i kuće mogu da lete i da budu večne. Čak i kad su bez roda i poroda! Možda večno prebiva tamo gde nema ljudi, gde nema ni šuma ljudskog, ili tamo gde šume ljudi padaju posećene da im se sudi? Ili je to tamo gde se ori pesma? Ili tamo gde se predao čovek svojoj sudsibini? Ili tamo gde sve to skupa nije, gde ni predaje nema?”

Fadil se predao bezbroj puta. Prva mu predaja izrodi kuću, a odmah zatim Smirnu i Izmiru, dvoje lepe dece, ali ne zaustavi se tu i odmah otvorí vrata narednoj, kako to biva. Tako Fadil prestade da broji... Kući i kućama se uvek vraćao jer beše to njegova prva i najveća predaja koju ni nanos vremena nije uspeo da zatrpa. I kad je već počeo da se prizemljuje od mladosti, radom, brakom i očinstvom, te stiče ime svojim umećem, dođe neko novo vreme. Predstavilo se, baš

ko i svako vreme, kao večna budućnost i velika nada, kao ne-sada, već ono sutra, već nešto veće, već nešto bolje, najpravičnije, najsitije i najveće. Do tada Fadil o vremenu razmišlja nije. Nije imao kad! Beše mlad! Mlad muž, mlad otac! Ali uvek je znao, pa i tada, da se na osmeh vredi dočekati, i sebe i druge počastiti tim zvukom svetla mudrosti što mostove gradi od davnina. A znao je da se smeška kao niko, te da čuti isto tako. Ostalo mu to po onom pretku iz Smirne, poluturske, polugrčke krvi. Polugrčke, poluturske, u najmanju ruku! E, taj je delija celo ime grada Izmira na plećima proneo sve do balkanskih šuma, gde stade da napoji konja. Na tom je putu taj osmeh i stekao, da bi i sebi i drugima njime vrat spasao mnogo puta. Al' kako to usud htede – ponekad snaga promeni čud. Ponekad se stečeno gubi. Ponekad se kožuh preokrene. Ponekad osmeh sretne drugi, sebi ravan. Ponekad se krv sa medom pomeša. Nekad... Baš kao tad! Od tog momka kom se korak podlomio onog dana na izvoru, ne od puta već od žedi srca, baš od njega, pa još u daljinu, svi mu preci behu neimari. A taj prvi što ovamo dode, deda je Fadilu pričao, život je oko sebe strunom i pesmom gradio, te ponekim udarcem sečiva. Takvo beše ono vreme, ono pre sedam pokolenja.

Pamtio je Fadil sve i – gradio kuće. Tek da bolje misli! Prvo male, a onda i velike. I lepe i ružne. Jer, vreme je tražilo svoje. Ali svi su znali i pamtili, i Fadil je znao, da samo on od živih graditelja može iz kamena čipku da isplete. No, novo je vreme tražilo svinjce. „Kud baš svinjce?!”, pomisli Fadil, a onda prsnu u smeh, onako kako treba. A kad je krenuo kući iste noći, zapeva Fadil iz svega glasa: „Akšam geldi, tvoje lice od mjeseca ljepše sja...” Žena ga sačekala sa kiselom čorbom i bez reči.

Nekada davno živele dve porodice. Bilo je to između maloazijskih stepa i lepota, a tu je teško išta zadržati na jednom mestu. Te dve porodice su bile daleko nego blizu jedna drugoj. I dok je jedna na svet donosila same sinove, onu drugu su krasile same kćeri. Ali obe su gajile u srcu jednu istu strast za životom u kome granice ne predstavljaju prepreke. Bio je to – zvuk, ili – radost koju zvuk donosi i širi.

Prva se porodica sa punim pravom ponosila svojim sinovima, al' ipak ponajviše glavom njihovom, jer to ne beše samo dobar muž i otac već i veliki

učitelj muzike i graditelj. Pravio je tambure u obliku kruške, koje postadoše nadaleko čuvene pod više imena, ali – beše to vizantijska lira. Na zapadu mu niko ne bi ravan, a i mnogo dalje ne imade premca ni takmaca, ni u veštini, ni u vrlini. Međutim, tamo gde boravi zapad, smeši se i istok, pa tako i ovde... I baš na istoku, negde oko Crnog mora, živeo majstor koji je pravio pontsko čemane. Kada bi ovaj počeo da svira, rasplitale bi se same od sebe vitice njegove žene i kćeri, pa i ostalih žena do čijih bi ušiju dopro njegov zvuk. Tada bi bilo svejedno gde na kugli zemaljskoj neko spava il' je budan. Bilo je onako kako mora biti!

Porodice ne znadoše jedna za drugu, i tako bi ko zna dokle ostalo da se ne užburka sama ruža vetrova... Zvuk sa istoka i zapada se sretao i mešao, vraćajući se na obe strane istovremeno, star a nov, isti a drugaćiji, uvek dopleten rukom i zvukom onog drugog majstora. Obe porodice iznenadeno upiraše pogled u pravcu zvuka, vremenom počinjući da čeznu da se on što pre vrati. I da ne bi jednog Armena koji je pravio kanune sa sedamdeset i dve strune, te njima i veštim prstima opevao i istočni i zapadni vетар – nikada se ovi orodili ne bi! Ovako, igrom zvuka i ušatog Armena, sedam sinova isprosiše sedam kćeri, da bi iz tog ljubavnog saveza nastala dugovrata baglama sa rebrima od svetlog javora, poput obraza nevesta, te tamnog drveta oraha, poput njihovih dužica i kose. Il' to beše od borovine i jele? Ona baglama što je ulični svirači na leđa kačiše, sluteći beg il' put?... Tako se učauri priča, da se lakše nosi, pa je Fadilov predak donese iz mlađe domovine, iz Smirne il' Izmita, kako za koga, na sapima svog umornog konja što posusta onog dana na onom izvoru. Priča o izmirskim smokvama, o čorbi od oraha, slatku od ruže što se pečati poljupcem i listom dunje, isto kao i priča o cvetovima jasmina koji neveste stavljajuće do tela u svoje haljine, doputova sa raznih strana i tako se isto razasu na još više strana, pa još dalje...

A Fadil je, za svaki slučaj, ostario i legao u krevet u samom središtu kuće odakle je mogao sve dobro da vidi. Počeo je da gradi odlazak, sa noćnom kapicom na glavi, mada ga od tada niko nije video da spava. Nije verovao više vremenu i nije htio ništa da zna. Radije je pio kafu, srkutavo i razvučeno, tražeći da mu se doliva i da mu žena bude tu, uvek na domaku. Živim je očima vladao kućom i milim podanicima sa svog zavaljenog prestola, iz zaboravljenih razloga. „Takov je vakat! Baš zato!”, rekao bi, zavalivši se u krevet još dublje da vidi šta

će da bude. I dok je čekao, usmeravao je život u kući, određivao dužinu poseta i goste, posluženje i njegov redosled, kada će kafa, a kada neće. A kad bi se malo od svega umorio, kroz prozor bi pustio pogled da odmara... na gugutkama... i... vrapcima... u krošnji... lipe... što znaju... kad je... i... kako... potrebno... od-le-te-ti...

NEKOPRATI

Kamena pošta

Baka Goja je utihnula. Zatvorila je oči i pala u san. Njena unuka je bila potpuno budna. Utiskivala je bakine reči u svoje malo srce. Sneg se beleo na planinskim vrhovima. Ogolele tamne grane drveća i večno zelene grane kedra počivale su između njenih očiju i plavičaste daljine. Mala Joši se vrati pažnjom u sobu, na postelju i lice njene bake, i krene da putuje sitnim stazama na tom voljenom licu boje pčelinjeg voska. Bila je jesen, doba hrizantema.

„Mala moja Joši! U svakom kamenu počiva duh. On nas podseća da nekada treba da stanemo i osluškujemo ono nepomično. Tišina je puna reči. Tako... dok su drugi hrili za dobitima, jedan mudri čovek je skupljao kamenje po putu, sve dok mu džepovi i torba nisu postali toliko puni i teški da je morao da stane. Pretvorio se u kamen! Tako je našao svoj mir.”

Joši se probudila usred proleća. Nije znala čime je prizvala bakine reči iz sećanja. Još u snu joj se pričinilo da ju je neko pogladio po čelu, želeći da je probudi. Jutros je ustala iz kreveta pre svih ukućana. Stupivši na trem ugleda na njemu orošen oblutak. Bio je tako gladak i lep, gotovo prozračan. Kao da je dugo pio vodu sa rečnog dna. Kada ga je uzela da ga položi na dlan i izloži jutarnjem suncu u ravni svojih očiju, kroz razliveno staklo novog dana ugleda nešto na stubu kapije, na kraju staze, što sa ulice vodi do kuće. Nazula je na noge drvene nanule i klepećući, kao što to čine krila divlje patke što pred lovcima uzleću nad ševar, uputi se niz puteljak. I zaista! Gle! Tamo se nalazio drugi oblutak, nešto veći i ružičast. Joši se obradova. Sada je svaki dlan imao svoj oblutak, pa ih zato spremi svaki u jednu ruku. Sa zatvorenim dlanovima devojka se osvrnu unaokolo, a onda proviri na ulicu. Nije znala zašto je to učinila. Ulica se nedaleko, kao i uvek, račvala na još dve manje. I nikoga nije bilo u blizini. Da li je možda nekoga očekivala? Ali, svakako je bila neobično obradovana ovim poklonima.

Iz male čajdžinice su dopirali muzika, prigušen žamor i topli mirisni vazduh. Kođi je pomagao roditeljima oko gostiju. Gosti su bili sve sama poznata i draga lica. Hvalili su Kodija kad god bi im se ukazala prilika, a polaskani roditelji

su bili zahvalni na tako dobrom sinu. Imali su nekada još jedno dete, a Kođi starijeg brata. Nesreća je ušla u kuću jedne zimske noći i svima otkinula parče toplog srca. Sudbina je tako pomešala puteve i Kođi, dete četkice i mastila, već spreman na odlazak u veliki grad, ostade na bratovom mestu da pomaže roditeljima i bude im uteha. Dole čajdžinica, a gore dom, postaše ceo mladićev svet. Tek najtiše delove noći Kođi je uzimao za sebe. Tada bi, u samoći, neumorno i vešto ispisivao četkicom i one najmanje deliće mekog papira – dugo, dugo. Senke na zidovima su se pretvarale u šum njegovog daha, sve dok sveća ne bi dogorela, a on još tople kapi voska sanjivo skupljao, svijajući ih pred počinkom u novu sveću koju će da zapali iduće noći.

Joši je zagledala kamičke, jedan pa drugi. Baka je bila tu. Znala je to. Jedan ju je oblutak odveo drugom, kao da je poziva na put. Prvo se duboko zamislila, ali brzo potom odustane od misli, bez želje da zna i odgoneta.

Lebdela je sa rukama ispred sebe, izdižući se iznad krovova kuća kad joj pogled vрати u zbilju vijugavi dim nadomak njene kuće. Beli oblutak je mirisao cvetom jasmina i bio topao kao i njen dlan. Drugi je imao boju njenih obraza i njihovu svežu hladnoću. Joši shvati i porumene.

„Ti pod Nebom si → I ja – stojim tako daleko“ , napisao je Kođi pre nego što mu dah dodirnu dno stomaka. Pod težinom mastila četkica ostade povijene glave u njegovoj ruci. Mladić skrenu pogled i zakova ga za noć. Zurio je u veliku crnu tačku pred sobom koja je u njegovoj duši tragala za svetлом.

Znao je da je pošta stigla na odredište. Danju je mogao da vidi njenu kuću iz sobe, ali morao je da radi u čajdžinici. Noću je bio slep od umora, ali morao je, morao je da gleda! Dan bi razlio njegovo mastilo, lako. Neko ko ne treba bi uzeo njegovo pismo... A ona bi stajala bosonoga na tremu, praznih ruku.

On stavi na dlan peščani kamen i na njegovo sivo saće nežno prisloni mastilom natopljenu četkicu. Kamen poče žedno da pije, dok je mastilo ostavljalo igličasti trag oko njegovih usta. Kođi ustade i kroči niz stepenište u mrak.

Joši se iskrala iz postelje. Jutarnji vazduh je potpuno razbudi. Stupi na trem na isti način kao prethodnog dana. Osećala je povetarac na potiljku.

Htela je da se ponovi sve, do detalja, kao juče. Smislila je igru. Udhahnula je vazduh nekoliko puta, zatvorenih očiju. Hladnoća joj je milela po koži. Još naglo otvorila oči, usmerivši pogled pravo na stub kapije. Pričekala je malo. Još malo i... Tamo je! Mora da bude tamo! Znala je! Strčala je do kapije poskakujući, sigurna da je niko ne vidi. Kamen! Tek malo siv, šupljikav i povelik. Sa crnom mrljom u sredini. Pipnu je prstom, a trag mastila ostavi obris kamenog reljefa na jagodici.

„Žedan i prazan sam. U tami noći tražim jutro tvog lica. Velik sam i prikovan za zemlju. Potraži me!”, reče kamen. Još ga nežno privi uz telo. Pogled joj odluta, ali joj tanki dim iz čajdžinice u koju je odlazio njen deda privuće pažnju, prizivajući je nazad.

Kođi se prikradao stubu. Noć je mirisala na kišu. Nebo je krasio pun Mesec. Bledo mladićevo lice se približavalo svom cilju.

Poželeo je da pogladi to jedino mesto susreta kroz dodir, i učini to, ali kao da mu nešto opeče prste. Mesto na stubu nije bilo prazno!... Pod dlanom oseti dva neravna kamenčića kojima se Mesec nasmešio u punom sjaju. Kremen!? Poput lopova uhvaćenog u klopu Kođi se trže i osvrnu oko sebe. Zanedugo je već sedeo u sobi, drhtrići celim telom u groznići.

U tami sobe, njegove ruke počeše same da se kreću. Začu se šapat. Drhtavi prsti razdvojiše kamenčice, da bi ih blagim udarcem ponovo spojili. Soba zaiskri svetлом... Kodi oseti silnu sreću što nikada nije otišao.

Jutro, podne i dan osvanuše odjednom. Popodne je već nestajalo u sumraku, a ovaj u zvezdanoj noći. Prazne uličice, kuće što spavaju uvek sličnim snom i dve prilike što se sa suprotnih strana približavaju jednoj od kapija ulice, različitim korakom, vođenim nebeskom igrom... Mesec što se nadjačava sa

gustum, noćnim oblacima... Gubi snagu, a onda, odjednom grune svom silinom bljeska na ovaj svet... Ponovo se povlači da povrati moć, a ulice opet obavija meka, neprozirna noć... A u jednom Mesečevom predahu začu se šum i dah. Tiho. Šum i dah. Tiho. Šumidah. Šumidah? Šumidah! „Ah!”, začu se. Tiho. Dve ruke na stubu kapije srele su druge dve. A Mesec, taj beli, svevišnji Mesec... skotrlja s neba mesečev kamen u sreću novog dana...

NEKOPRATI

Priča iz Beskraja

Zvuk je nožnim palcem povukao granicu u izdrobljenom tlu. Bile su to crta i linija. I još uvek su tu na ovom svetu. Obe! Vetar ih nije oduvao, a kiša ih ne kani sprati. Sve su dublje i veće, i kao da ne stare, ne umaraju se i ne umiru. Planine ih uzdižu svojim vrhovima i potvrđuju odjekom, a senke im zaklanjaju lica. I trajaće takve kroz večnost tek kada se jedna u drugu uliju i nestanu u zagrljaju beskraja.

–Više inteligencije se uzajamno prepoznaju– pomislio je Majstor. – A šta biva sa onom još višom?

–Ta više tu potrebu nema– pomisli pogrbljeni Šegrt, po treći put tog dana pripremajući papir i kamenu mastiljaru za Majstora, rukama smežuranim od vode i crnim od tinte.

Majstor je zasukao rukave i povukao vodoravnu liniju preko cele širine papira. Na obzoru se ukazala granica, a na papiru nastase dve beline. No, mastilo se upilo u papir, nestajući, tako da ubrzo od crnog traga ne osta ni bleda senka. Voda je progutala crnilo... Majstor ponovo umoci četkicu i ponovo povuče crt, da bi mu ova opet pred očima nestala. Majstor protrlja čelo i grdno se začudi. Još nekoliko puta učini isto, ali papir i voda progutaše njegovu nameru. U nemoći on postade nemiran i zbumen, a drhtaj nesigurnosti savlada njegov duh i negovane prste. Strogim glasom pozva Šegrta k sebi, da ga izgrdi zbog loše pripremljenog mastila, sa premalo crnog praha i mnogo vode.

Zadihani Šegrt je nemo stajao pred njim, pokunjen i oborene glave, ne znajući šta da kaže i gde je ta greška koju je napravio. Svakodnevno je radio jedno isto. Svaki dan mu se okretao u vernom krugu oko jednog jedinog središta. Sve svoje sile je predavao brizi o Majstoru. Od rane mladosti. Jedan mu se dan nije razlikovao od drugog, sve dok dužnost ne ostade jedina belina. Ni veliki Majstor zagledan u sebe i svoje umeće ne sluti ništa niti ikad pita. Sve do danas kada je, čini se, centar promenio mesto, pa i grubo pitanje puno optužbe za Šegrta je pažnja. Možda i čast, kako kažu.

Šegrt je skrušeno čutao, podnoseći tu nepravednu milost. Čekao je da ga Majstor s prekorom otpusti iz njegove službe. Ali, ovaj to ne učini, već uhvativši ga za ramena silno ga prodrma, zabadajući mu se očima u lice. Šegrt ne podiže pogled sa daščanog poda, a Majstor, iscrpljen od ljutnje, uz duboki izdah sede. Onda umoči četkicu u mastilo i tako natopljenu je pruži Šegrtnu. Šegrt ustuknu korak unazad. Znao je da tako natopljena mastilom može da ispiše bar jedan dragoceni red ako je srce mirno... Majstor još jednom bez reči ponudi četkicu Šegrtnu, a kad je ovaj uze, Majstor okrenu ka njemu i novi list papira, te svojim navoštenim noktom kucnu na drveni sto. Gubeći čulo vidi Šegrt zaroni u duboku belinu, i po prvi put zapazi svaku najtanjaniju nit nežnog, skupocenog papira na kome nikada nije slikao, mada su ga njegove ruke svakodnevno s poštovanjem dodirivale, pripremajući ga za Majstora. Znao je za koliko se litara najčistije vode mora ostati žedan zbog ovakvog papira... I Šegrt kleknu pred listom, a čelo i grudi mu obli ljubav. Glava mu se rasplinu, stomak oteža, a dah se umiri. Njegova ruka, sama od sebe, vešto i smelo, oblo razreza vazduh i stade na kraju puta. Četkica u Šegrtnoj ruci se odiže od vlastitog dela, a Majstor, videvši umeće i njegov kraj bez kraja, oseti kako ga napušta snaga dok pita: „Šta je to, sinko?“

Šegrt se trže, a njegove usne zamukaše: „To je... granica. Granica početaka i krajeva i... kružnica svih krugova.“

Zidić

Sve je živo. I nebo i čaša vode ispod njega. Sve ima svetlost života za moje oči i širi je kroz nemi, ali i rečiti dah. Sve je živo! I moja ruka na zidu. I senka moga tela koju niko ne vidi. I zid sam, živ je. Sve je živo! I ono čemu ljudi u svom poimanju oduzimaju život – živo je! I sve umire prvo u ljudskoj misli, pa tek onda u oku. Oko misli odzužima i potvrđuje život putevima svojih velikih, ili malih životoljubivosti.

Ovaj zid je Živ. Živ i voljen. Toliko je živ da je menjao svoj kameni oblik visinom i dubinom, hrapavom korom, te jesenima i prolećima u bagremu nad njim. Pa, iako živ, on čuti i ne kazuje ništa, mada je pod ovim suncem beskrajno dugo. On ne mari za ukrase. Star je i lep sa svim čupercima sitne deteline što izviruju iz njegovih bora i sa nežnom mahovinom tu i тамо, kao i sa ponekim malim gušterom što izviđa život preko mojih papira. Ovaj zid obilaze pčele i višestrani belosvetski vetrovi, isto kao i ja, a kiša raskoši mu suncem i staklenim klierima zapljuškuje čelo. Krošnja bagrema, čutnjom i mestom rodnog mu brata, a mog u hladovini druga, pri mojim dolascima biva bez sladanog cveta. Ali ja ga vidim i takvog, okičenog i dalekog, iz bojama siromašne, tuđe zemlje iz koje dolazim. Tako mi se u kosi zapleo čičak priča koje mi u mom dremežu išapta zidić kao uspavanku i odmenu za moju vernost...

Jedrilice goste i vinom uspavljuju svoje mornare. Svetionik se belasa na rogu marine, blješteci kao zlatni Zub u osmehu gradskog zaliva. Čistači obilaze park i klupe. Crveno zvono dugo glasi novi dan. Šljunčani puteljak se umiva u rosi. Drvo lovora opet brine nad svojim granama. Bude se tri kuće u uzajamnoj čutnji. Drvene žaluzine se sudaraju u vremenu. Male ulice škropi takt jutarnjeg džeza. Pljusak vode, metle, zvuk stolica što se odlažu u stranu, novine koje padaju na sto, stolnjaci što lete kroz vazduh, šoljice za kafu što se sreću sa tanjirićima, celofan koji se svlači sa kutije cigareta, upaljači što iskre, jutarnji pozdravi i stopala još troma u buđenju. Ribari bučno načinju novi dan, glasno nudeći noćni ulov iz barki. Tamni, otvrdli prsti broje novac. Pekara otvara staklena vrata sa bezbroj hlebova i štrudli. Ribarnica preko ulice. Ikone u galeriji na čošku i zlatni

šaran ispod lokvanja. Park, pa ulica nagore, ka moru, do kafane kod tri graciјe. Mura, Ela i Izolda. Tu se usporava stroga namera i ne žuri se nikuda.

... Promiće krhka figura žene u crnom. Prolazi bez osvrtanja, gledajući pravo i nadole. Slobodnom rukom zaglađuje urednu punđu, a onda popravlja naočare. Bira ulice u senci za svoj put. Koža boje bisera se sjajem stapa sa jutrom koga se kloni sitnim koracima. Još malo... Prolazi pokraj crkve. Već vidi krošnju lоворa i stiže do kuće njene tihe prijateljice – tik uz ogradu od šimšira.

... Riđokosi džin obilazi obale grada. Daleki mu se predak napio u luci i za flašu vina prodao dušu i perčin, ne mareći za išta. Otišao je davno sa ovog sveta, ali je ostavio snove da mu ih potomci traže i da ga se sete kada ih ne budu našli... Zato zastajkuje i gleda brodove i jedrenjake, kao da iz vena isisava sećanje na te dane. Njegova velika stopala i štap pomagač bodu i gnječe crveno, zavoljeno tlo dok obilazi stare odmarače od posla sa gradskih klupa. Ponekad umije oči u moru da bi onako veliki naglo nestao u nekoj od malih ulica isto kao što se i pojavio.

... Mali, veliki zid se ljudi, a onda ugleda nemog šetača sa slomljenim srcem u grlu. Odrekao se priče i šeta. Šeta i puši, pa puši i šeta. A kada stane, obruše se na njega misli – oštре i jetke poput krikova galebova... Onih misli što u čekanju ili begu lutaju prolazima bez ljudi. Lagano. Polagano. Korak šetačev utire put ka obali i luci, a šetač kao da tinja i kao da se gasi...

... Veliki, mali zid se ljudi. Sanja da skuplja kišu u udubljenjima svojih leđa i pojizdne vrapce... A jedna Veka velika, iz najveće ulice grada, što za stopu je veća od najmanje, bučno korača, dugonoga. Sve vidi i sve zna, modrooko. Gleda i pita za zdravlje i brige svoj grad. Uzdiše, žuri, grdi, pa pravda, i smeje se, smeje, sveom snagom teškog života. Kosa joj se iz daljine žarko crni i još uvek podseća na dane njenog uličnog plesa, kada je razgovor u kafani utihnuo... Pripada ulazu od šarenog cveća na dovratku što priča o buntu kista i umorne ravnice. Ne plave, već zelene!... Rukom se brani od misli, gundja i uspinje se uz crveno stepenište što meko odzvanja drvetom i greje svakog gosta...

More se plavi i putuje, a zidić lebdi i miruje...

Uzjašem kamenog zmaja, leđima okrenuta ljudima i kućama, sa glavom lastavičjom i nogama što se klate od detinjstva. Greje me svojim telom, ali

budno povlači crtu između onoga dole i ovoga gore. Uvek sam kao pero na njegovim krilima, kao beleg na njegovom obrazu, sa svim knjigama i smokvama pri ruci. Prolaznicima zastane dah jer – šta radi ta Amazonka tamo, tako visoko?... Tren ovog dana je veći od veka i godine... U brzini nepomične tačke moj zid je uvek tu, a ja na zidu sam – ja.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NEKOPIRATI